

LA PASSIO

La nostra «Passió»

"«La Passió: resposta de Déu als homes», l'hem preparada més d'un centenar de persones de tot el poble. Una «Passió»? La «Passió» s'ha de fer? Quan?, ens preguntàvem tots dos mesos enrera. Gairebé ningú creia en la possibilitat d'una representació així i, menys encara, pels temps pasquals. Però, de fet, el grup de joves va començar a buscar escenari i gent de totes mides i de totes les edats per encarnar adequadament els personatges; aviat, les mares i les noies i dones en general, van emprendre la confecció de vestimentes amb robes cedides per les empreses tèxtils; la part tècnica i la realització de decoracions va comptar, així mateix, amb l'ajuda d'empreses i particulars; els actors van començar els assaigs...

Tot ha anat prou precipitat per pensar que el treball fet fins avui és complet. Mancarien moltes hores encara per a garantir una representació sense falles. No voldríem pas deixar de banda les qüestions tècniques, però pensem que el treball d'un grup tan nombrós i el missatge que porta l'obra per als nostres temps, han de passar a primer terme.

Presentem, doncs, la «Passió» amb aquestes limitacions i amb aquests propòsits.

La nostra terra, la «Passió» i el Crist

En mig de les urbanitzacions, del brogit de les fàbriques, de la velocitat i els sorolls mecànics de la civilització del nostre temps, queda poc ja del vell món dels pagesos. I, no obstant, aquest ha constituït en el passat una civilització amb una ferma personalitat.

La gent dedicada a la pagesia feia créixer el blat en els camps fèrtils de la plana i, en els saulons de la serra, vinyes i oliveres. Els homes, pel seu treball, eren sorruts, resistents i, alhora, pacients i comprensius. Aquesta civilització té una llarga història, diverses vegades mil·lenària i els seus caràcters marcadament amb segell propi totes les terres que emmarquen la Mediterrània.

Catalunya, el Vallès, Santa Eulàlia, en van participar. Els homes —els nostres avantpassats— hi anaven construint reposadament, amb esforç a cada tros, el vell món pagès: les feixes, les esglésioles al cim dels turons, les oracions al Pare.

En cadascú de nosaltres, quan forgem la nostra vida a la fàbrica, a la ciutat, a la carretera, el record d'aquell món se'ns va allunyant i creiem que la seva empremta ja està oblidada. Però, de fet, encara permaneixen vives les arrels d'aquell caràcter.

Déu fet Home —Crist— ho fou d'aquestes terres, d'aquesta raça. Va viure en mig dels camps de blat, va morir en una sagrera, a la vora d'un turó d'oliveres. La moral que ens predicà, en participa de l'austeritat de les fulles polsoses de l'olivera.